

Maladia care sfidează timpul

Sâmbătă, 6 februarie 2010

Gili Cârstea

Timpul a spulberat două mituri fundamentale: Că natura umană este perfectibilă, și că lecțiile istoriei au vreo relevanță pentru generația în viață.

Și totuși, în ciuda evidenței, poporul nostru persistă să creadă că „omul cel vechi” poate fi convertit, și că Baal nu va reuși să ne păcălească pe noi, așa cum a făcut în trecut cu fiecare generație a poporului lui Dumnezeu.

Astfel, scena este așezată pentru cea mai rafinată mistificare a tuturor secolelor, în care își vor frânge gâtul o foarte mare parte dintre cei ce cred că sunt păzitorii adevărului sacru. Baal va miza din nou pe cartea emancipării spirituale, contând pe speranțele deșarte ale bisericii că idolatria trecută și-a pierdut vigoarea în prezent. Iar ceea ce va garanta succesul întregii operațiuni va fi disprețul generalizat față de lumina nouă și adevărul prezent.

Poporul nostru este extrem de reticent când este vorba de lumină nouă, sau de noi înțelegeri ale adevărului vechi. Îndrăznește să afirme, în agora adventistă, că există lumină nouă pentru generația prezentă, și vei vedea imediat la lucru același dispreț, bătaie de joc și superficialitate cu care a fost întâmpinat adevărul prezent în fiecare generație.

Situația este disperată mai ales că aceasta se întâmplă unui popor care s-a născut exclusiv din descoperirea luminii noi, acea lumină necunoscută și neacceptată de biserica acelei vremi. Pionierii au descoperit lumină nouă și adevăr prezent, o platformă pe care s-a ridicat marea mișcare adventă. Cum este posibil ca tocmai urmașii lor să aibă o atât de uimitoare concepție despre lumina nouă?

Vă rog să urmăriți această repetabilă tragedie pe tot parcursul istoriei sacre.

Poporul Israel, biserica vechiului legământ, a avut teribil de suferit din partea celorlalte popoare, datorită adevărului prezent. Când au acceptat chemarea lui Dumnezeu de a fi „un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri,” au devenit imediat obiectul deriziunii publice, apoi al intoleranței și mâniei generalizate. De ce? Deoarece au primit obiceiuri diferite, credințe diferite și perspective diferite asupra realității, aflate în conflict marcant cu cele ale lumii. Deoarece nu erau „din lume,” lumea i-a urât; iar ceea ce îi făcea să nu fie „din lume” era lumina nouă și diferită de cea a lumii, pe care chiar Dumnezeu le-o încredințase.

Dar bucuria de a fi un popor ales nu a ținut prea mult. Nu era ușor, și nici avantajos, să trăiești în lume dar să nu fii „din lume.” Neînțelegând valoarea inestimabilă a luminii încredințate părinților lor, au început să-și dorească să fie „ca neamurile, ca familiile celorlalte popoare,” iar Dumnezeu nu le-a stat în cale, deși i-a avertizat că nu se va întâmpla ceea ce visează ei. Dar au stăruit și, deși nu au obținut niciodată aprecierea și favoarea lumii, deși nu au ajuns „capul și nu coada” printre familiile pământului, au obținut ceva, și anume ura lumii față de lumina nouă și adevărul prezent. Când Dumnezeu a revărsat asupra lor un potop de lumină cu privire la adevărurile lor fundamentale, ura față de lumină și adevăr a explodat cu o forță inimaginabilă. Ei, păzitorii luminii, persecutau și omorau pe noii purtători de lumină.

Același tipar poate fi observat în Reformațiune. Creștinismul a înaintat cu greu în Europa păgână, deoarece oferea perspective, credințe și obiceiuri noi, toate provenite din lumina nouă adusă de Hristos. În câteva secole a ajuns credință majoritară, dar, prin bunăvoința aceluiași forțe care operează din umbră, au constatat și ei că nu este prea comod să trăiești în lume fără să fii „din lume.” În timp ce ei converteau lumea la Hristos, lumea îi convertea pe ei la perspectivele, obiceiurile și credințele ei. Ei erau produsul luminii noi, iar acum deveneau cei mai înverșunați vrăjmași ai adevărului prezent, sub pretextul apărării adevărului trecut. Așa se explică teribila înverșunare împotriva reformatorilor.

Protestantismul a apărut din acceptarea luminii și adevărului prezent. Doar prin câteva versete pierdute sub molozul erorilor, că „cel neprihănit va trăi prin credință,” Luther a spart milenara beznă a secolelor de dominație papală. Câteva raze de lumină recuperate din

întuneric au schimbat complet peisajul, eliberând omenirea din feudalismul mistic în care fusese scufundată de biserică.

Dar nici bunii protestanți nu s-au dovedit imuni la maladia care sfidează timpul. Deși s-au născut din lumină nouă și adevăr prezent, în câteva generații au uitat că ei sunt „un popor care trăiește deoparte și nu face parte dintre neamuri,” și că singura lor șansă de supraviețuire este devotamentul și respectul pentru lumină nouă, pentru adevăr prezent. În 1844, când noi raze prețioase de lumină au fost recuperate de sub molozul erorilor, ei s-au împotrivit ca și papistașii secolelor trecute. Au tratat pe iubitorii adevărului prezent cu echivalentul modern al crucii sau rugului, adică excluderea din biserică.

Pionierii adventiști au fost batjocoriți ani de zile pentru noile lor credințe, iar noi astăzi i-am pus la gazeta de perete, onorând credințioșia, loialitatea lor pentru adevărul nou în mijlocul bigotismului și persecuției. Astăzi suntem aici, ca popor al zilelor din urmă, datorită faptului că unii, înaintea noastră, au avut respect și dragoste pentru lumină nouă, pentru adevăr prezent.

Dar nu au trecut nici două secole de atunci și ce constatăm astăzi, în mijlocul bisericii pe care o numim a lui Hristos? Constatăm aceeași ură, același dispreț față de lumina nouă pe care o trimite Dumnezeu în fiecare generație. De la un capăt la altul al ei, biserica este prinsă de maladia aceasta care sfidează timpul. Iubim acum adevărul și lumina pionierilor, fără să ne gândim că atunci era lumină nouă pentru care ei au fost persecutați. Suntem bucuroși că ea a devenit lumină veche, pentru care nu mai suntem persecutați și batjocoriți, ci lăudați și apreciați, stimulați și încurajați să o păstrăm.

Observați tiparul? Iudaismul nu a dispărut în anul 34, și continuă să batjocorească creștinismul până în ziua de azi, negând că apostolii au descoperit vreo lumină nouă în Scriptura lor. Catholicismul nu a dispărut în 1500, și continuă să respingă ideea că protestanții au descoperit vreo lumină nouă în Scriptura lor. Protestantismul nu a dispărut în 1844, și continuă să respingă ideea că adventiștii au descoperit vreo lumină nouă în Scriptură.

Tulburător, nu? Mai ales când descoperim că și poporul nostru este prins în această repetabilă maladie care sfidează timpul. Ea numește dragostea pentru adevărul vechi ca fiind loialitate față de biserică, fără să

înțeleagă că disprețul față de lumina nouă este lipsă de loialitate față de Hristos.

Diagnosticul a fost pus corect, iar timpul l-a confirmat fără dubii: „Toți cei care vor să trăiască cu evlavie în Hristos, vor fi prizoniți” (2 Tim 3:12).

Cu alte cuvinte, dacă nu te lași răpus de maladia care sfidează timpul, ești eretic.